

den mellemkommunale Beskatning. Jeg tænker paa Erhvervene som Sagfører, Læge o. lign. Det er selvfølgelig ikke for de Personers Skyld, som drive denne Virksomhed, at jeg rejser Indvendinger, thi dem kan det jo være ganske ligegyldigt, om de svare Skat til den ene eller den anden Kommune, men det er ikke ligegyldigt for Kommunerne, og navnlig er det aldeles vilkaarligt at antage, at en Sagførers Kontor eller det Sted, hvor han har sit Kontor, skulde være det, hvorfra hans Indtægt som Sagfører virkelig hidrører. Og det samme gælder Læger, saa jeg tror, at det er en meget uheldig Bestemmelse, som man maa se at komme bort fra. Ligeledes er der indsat en Bestemmelse, som i alt Fald jeg aldeles ikke kan finde rimelig, gaaende ud paa, at den, der nyder Indtægten af Fideikommisskapitaler, der ere forbundne med fideikommissarisk Besiddelse af fast Ejendom, altid skal beskattes paa det Sted, hvor den faste Ejendom ligger. Det forekommer mig at smage lidt af Stavnsbaand. Det er ganske vist i en noget anden Forstand, end man tidligere har brugt det, men det er dog ikke meget afvigende derfra i alt Fald i økonomisk Henseende.

Hvad Ejendomsskylden angaar, skal jeg bemærke, at der findes en Bestemmelse i § 8 i Loven om Ejendomsskyld til Staten og ved Siden deraf en Bestemmelse her i § 21 om den kommunale Ejendomsskyld, men begge Steder sammenblander man paa en mærkværdig Maade kommunale Afgifter og Statsafgifter. Jeg tror, det vilde være af meget stor Vigtighed, om man kunde naa til at samle Reglerne om disse Forhold paa eet Sted, i een Lov, saaledes at man ikke behøver at søge to Steder hen for at komme til Klarhed om dem. For Ejendomsskyldens Vedkommende er der i § 22 en Bestemmelse om en gradvis Indførelse af Ejendomsskylden i Landkommunerne. Idet man ophæver Ligningen paa Hartkorn og indfører en ny Ejendomsskyld til Kommunen i Stedet derfor, vil man ikke gøre det paa een Gang, men gradvis. Selve Udtryksmaaden her er ganske mærkelig. Denne Paragraf begynder nemlig med at sige, at „al Ligning paa Hartkorn saavel til Sogne- som til Amtskommuner bortfalder,“ men af Fortsættelsen ses det, at man alligevel bliver ved det bestaaende. Dette minder meget om den bekendte Bestemmelse i Straffelovens § 1, som lyder saaledes: Ingen kan straffes efter denne Lov. Her siges det, at Ligning paa Hartkorn bortfalder,

men den bortfalder i Virkeligheden ikke, den bestaar en lang Række Aar. Om det nu er rigtigt og heldigt at indføre en saadan gradvis Aftagen her, anser jeg for meget tvivlsomt, det forekommer mig, at baade denne Bestemmelse og en tilsvarende Bestemmelse i Loven om Ejendomsskylden til Staten om, „at man skal have jævnsides løbende gamle og ny Skatter, ville medføre ulideligt Besvær. Navnlig vil der vistnok være adskillige Embedsmænd, for hvilke det vil være overordentlig byrdefuldt at anvende to forskellige Grundsætninger for Paaligningen af Skatter paa faste Ejendomme.

Hvad Statstilskuddet angaar, er det jo her i Lovforslaget fastsat til 2,500,000 Kr. om Aaret. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om Staten under de nuværende Forhold har Raad til at give saa meget til Kommunerne. Det blev i Landstinget i Fjor vedtaget at give $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. foruden alle de andre Fordele, Kommunerne ved de ny Love faa, hvilke man ikke maa se bort fra. Disse $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. kunde dog stige, hvis Statsskatten indbragte et større Beløb, end man ved de opstillede Beregninger gik ud fra. Jeg tager Forbehold overfor dette Forslag om de $2\frac{1}{2}$ Million, jeg ser ikke, hvorledes man skal kunne overkomme det, og jeg forbeholder mig at tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse. I §§ 31 og 32 er der kommet et Par ny Bestemmelser om, hvorledes Statstilskuddet skal fordeles. Jeg finder, at Forslaget er overordentlig indviklet og overordentlig doktrinært, som det nu foreligger. Der er her gjort et vistnok meget velment Forsøg paa at trænge saa dybt til Bunds i alle Sager som muligt, og man mener antageligvis nu at være fuldkommen sikker paa at have fundet det retfærdige. Jeg tvivler meget derom, og jeg tvivler om, at den Ulejlighed, der er forbunden med at udføre Arbejdet saa minutøst og saa detailleret, som det herefter bliver nødvendigt, i Virkeligheden vil føre til noget Resultat.

En meget vigtig Bestemmelse skal jeg endnu nævne. Det er Bestemmelsen i § 33 og § 34, om den Maade hvorpaa en Kommunalbestyrelse skal fatte Beslutning om Forhøjelse af Skatten ud over, hvad den tidligere har været, og om Optagelse af Laan. Man har i Folketinget indsat en Bestemmelse om, at større Skat ikke kan udskrives, „medmindre Beslutning herom tages af et Flertal af Sogneraadets Medlemstal i to paa hinanden følgende Møder med mindst 14 Dages Mellemrum“. Det forekommer mig rigtignok, at det er ret